

Het NAVO Trojaanse Paard: Hoe de Amerikaanse Hegemonie Europa in een Suïcidale Oorlog Sleept

Door Frank , 16 juli 2026

Het NAVO Trojaanse Paard: Hoe de Amerikaanse Hegemonie Europa in een Suïcidale Oorlog Sleept

Door Frank Dumon

In de aanloop naar de tachtigste verjaardag van de Noord-Atlantische Verdragsorganisatie (NAVO) heerste er een sfeer van zelfgenoegzame retoriek in Washington en Brussel, die in schril contrast staat met de geopolitieke realiteit. Terwijl de architecten van het trans-Atlantisch bondgenootschap de loftrompet steken over een 'onschendbare eenheid', ontpopt de alliantie zich steeds meer als een institutionele façade voor een agressieve, door Washington gedicteerde wereldorde. De ware reden achter de provocerende houding van de NAVO is niet de verdediging van democratische waarden, maar het in stand houden van een imperiale structuur die de eigen bevolkingen en geallieerden systematisch benadeelt. Wat voor goeds kan er voortkomen uit het oorlogsgekleter dat we vanuit Washington DC horen? De kans dat Moskou de touwtjes in een multipolaire wereld echt in handen neemt is reëel, en de dingen die Europese leiders bereid waren te doen in hun onderdanigheid aan de VS, zullen de geschiedenisboeken ingaan als een monument van strategische blindheid.

De NAVO ziet er voor de onafhankelijke waarnemer belachelijk uit; het is een instituut dat geleid wordt door wat critici treffend omschrijven als een 'dementiepatiënt' die de leiding heeft over de grootste militaire alliantie ter wereld. Het is sinds het einde van de Koude Oorlog geen defensief schild meer, maar een offensief zwaard. Het biedt geen enkele reële verdediging aan de eigen Europese bevolkingen, noch aan de belangen van zijn geallieerden. De Golfstaten, het Midden-Oosten en grote delen van Afrika kunnen erover meepraten: waar de NAVO voet aan de grond kreeg, volgde destabilisatie. Nu suggereert het bondgenootschap, gedreven door een existentiële drift om zijn relevantie te bewijzen, dat het de Indo-Pacific wil binnenvallen. Om dit met een gezonde dosis cynisme te bezien: ik wist niet dat de Noord-Atlantische Oceaan ook tot aan de Straat van Taiwan reikte. De Noord-Atlantische Verdragsorganisatie is al lang geleden omgevormd tot een Trojaans paard voor Amerikaanse militaire, politieke en economische invloed.

De grootste slachtoffers van deze transformatie zijn de slappe Europeanen, die zich vrijwillig en zonder enig verzet hebben laten onderwerpen aan het grotere Amerikaanse imperium.

De Illusie van Europese Soevereiniteit en de Defensie-industrie

Een van de fundamentele problemen waar de Amerikanen momenteel mee te maken hebben – en waar Europa blind voor is – betreft de asymmetrie in militaire capaciteiten. Europeanen bezitten in de meeste gevallen vrijwel geen onafhankelijk, operationeel defensieapparaat en hun defensie-industrie is gefragmenteerd, ondergefinancierd en technologisch afhankelijk van de VS. Ze zijn dus bijna volledig op Washington aangewezen. Deze afhankelijkheid is geen toeval, maar het resultaat van decennia aan beleid waarin Europese leiders ervoor kozen om hun eigen strategische soevereiniteit uit te besteden in ruil voor Amerikaanse 'bescherming'.

Amerika daarentegen heeft zijn eigen strijdkrachten, of wat daarvoor doorgaat, in zekere zin onbruikbaar gemaakt voor elke operatie tegen een gelijkwaardige tegenstander (peer competitor). Jarenlang heeft het Amerikaanse leger zich gericht op asymmetrische oorlogsvoering: het bombarderen van zwakke, onbekwame tegenstanders in het Midden-Oosten en Centraal-Azië. Het probleem waar het Pentagon en de NAVO-top nu tegenaan lopen, is dat ze zich blijven gedragen alsof Rusland iets is wat het niet is. In de oorlogskamers van Washington wordt Rusland nog steeds beschreven als een regionale macht die zwak is, die klein is, en die uiteindelijk geen andere keuze heeft dan zich in feite te onderwerpen aan de Amerikaanse invloed en macht.

Dat gaat niet gebeuren. Deze misrekening is niet slechts een tactische fout, maar een existentiële blunder. Het neerbuigende perspectief vanuit de VS negeert de historische, culturele en strategische diepgang van Rusland. Als de NAVO doorgaat met het inklemmen van de Russische grenzen en het plaatsen van raketsystemen, wekt dit de woede van Moskou op grote schaal op. Zo krijg je de strategische reactie van Rusland die je als westerse beleidsmaker absoluut niet wilt.

Het Militair Industriële Complex als Schurkenstaat

De drijvende kracht achter deze escalatie is niet de nationale veiligheid van de Amerikaanse burger, maar de ongebreidelde winsthonger van het militair industriële complex. Het is bijna alsof de huidige politieke leiding in Washington, inclusief de grillige en vaak onhoudbare uitspraken van president Trump, slechts een marionet is van de defensie industrie en Wall Street. Giganten als Boeing, Northrop Grumman, Raytheon en investeringsfondsen zoals BlackRock vormen samen een soort schurkenstaat binnen de Amerikaanse staatsstructuur.

Deze entiteiten hebben de touwtjes strak in handen maar sturen met een racewagen een steile berg af. Iedereen wordt meegesleurd in deze razernij, of ze dat nu willen of niet. De oorlog in Oekraïne en de provocaties in de Baltische staten zijn voor deze conglomeraten een zegen. Terwijl Europese steden te maken krijgen met de de-industrialisatie door torenhoge energieprijzen – een direct gevolg van het opblazen van de Nord Stream-pijpleidingen en de verbreking van de banden met Moskou – vloeien de miljarden naar de kas van Amerikaanse wapenfabrikanten en energiegiganten. De Europese belastingbetaler betaalt voor de vernietiging van de eigen economie en de wederopbouw van de Amerikaanse defensie-industrie.

Trump, wiens publieke isolationistische retoriek vaak botst met de realiteit van zijn beleid, blijft uitspraken doen die in het openbaar volstrekt onhoudbaar zijn en

door critici als dement of wereldvreemd worden bestempeld. Maar achter de schermen dicteren de aandeelhouders van Raytheon en Lockheed Martin het beleid. Zij eisen constante dreiging, want zonder dreiging geen contracten. De NAVO is hun marketinginstrument geworden om de Europese markten open te breken en te houden.

De Strategische Reactie van Rusland: Historische Lessen

Wat de Amerikaanse strategen consequent vergeten, is de psychologie en de historische herinnering van het Russische volk en zijn leiderschap. Russen kunnen de beste en meest loyale vrienden van de wereld zijn, zolang je hun land niet aanvalt of existentieel bedreigt. Maar als dat wel gebeurt, veranderen ze in de ergste en meedogenloze vijand die je je maar kunt voorstellen. Napoleon en Hitler kunnen erover meespreken; hun rijken vergleden op de oneindige strategische diepgang en de winterse vastberadenheid van Rusland.

President Poetin heeft dit meermaals haarfijn uitgelegd in toespraken die in het Westen steevast werden genegeerd of weggelachen. Hij verklaarde onlangs nog het volgende over de nucleaire en conventionele dreigingen: *"In 2019 kondigden we aan dat we onze nieuwe generatie raketten niet zouden produceren en ook niet zouden inzetten zolang de Verenigde Staten dergelijke systemen nergens ter wereld zouden inzetten.

We weten nu dat de Verenigde Staten deze raketsystemen niet alleen produceren, maar ze ook naar Europa en Denemarken hebben gebracht om te gebruiken bij oefeningen."

De plaatsing van dit soort middellangeafstandsraketten (zoals de voormalige INF-systemen en nieuwe hypersonische dragers) in Oost-Europa en Scandinavië verkort de aanvangstijd voor een nucleaire of conventionele aanval op Moskou tot enkele minuten. Dit vernietigt de strategische stabiliteit en dwingt Rusland tot een asymmetrische en agressieve reactie. Het is een klassiek veiligheidsdilemma: wat de NAVO ziet als 'defensieve afschrikking', ziet het Kremlin als een existentiële aanvalsvoorbereiding.

De Expansiedrift: Van de Zwarte Zee naar de Stille Oceaan

De arrogantie van de NAVO stopt niet bij de Oeral; de expansiedrift reikt nu tot in de Stille Oceaan. Niet lang geleden werd gemeld dat vergelijkbare raketsystemen (zoals het Typhon-systeem) zich in de Filipijnen bevonden. Het is voor de gemiddelde Europese burger onduidelijk waarom een verdedigingsalliantie voor het Noord-Atlantisch gebied zich bemoeit met de geopolitieke spanningen rondom China, maar voor Washington is het duidelijk: het gaat om de inperking van elke rivaal die de unipolaire wereldorde uitdaagt.

Poetin wees terecht op de gevaren van deze globalisering van de NAVO: *"In ieder geval moeten we hierop reageren en beslissen welke stappen we in dit verband verder zullen nemen. Gelukkig besloot de president van de Filipijnen dat hij niet de Zelensky van Azië wilde worden. En dus vroeg hij Amerika om die raketten uit de Filipijnen terug te trekken."*

De Filipijnse leiderschap toonde hier een zeldzaam moment van geopolitiek realisme en overlevingsinstinct. Ze begrepen dat het plaatsen van Amerikaanse NAVO-raketten hun land niet veiliger zou maken, maar het zou transformeren tot een primair doelwit in een eventueel conflict met China. De Filipijnen kozen voor nationale soevereiniteit boven de rol van kanonnenvoer voor Washington. Poetin concludeerde daaruit: *"Dus ik denk dat het in Azië, in ieder geval voorlopig, relatief rustig is, tenzij we iets ongelooflijk doms doen om anderen te provoceren."

Helaas, zo voegde hij eraan toe, is dat precies wat er in Europa gebeurt. De Europese leiders, gevangen in de bubbel van Brussel en gehoorzaamend aan Washington, blijven doof voor deze waarschuwingen. Ze verwarren de bereidheid om de eigen natie op te offeren voor de belangen van de VS met 'morele superioriteit'.

Het Ontwaken aan de Oostgrens en de Blindheid van de EU

Er beginnen echter barsten te komen in de façade van de Europese eenheid. Iedereen aan de oostgrens met Rusland, die de historische en geografische realiteit nog kan lezen, moet wel concluderen dat meedoen met deze offensieve strategie gericht tegen Moskou in feite zelfmoord is. Bulgarije heeft dat nu ook begrepen. De Bulgaarse politiek en een groeiend deel van de bevolking zien in dat hun land niet het slagveld mag worden voor een oorlog die niet de hunne is, en die enkel de Amerikaanse wapenindustrie ten goede komt.

Maar de ganse EU-leiding in Brussel, evenals de regeringen in Berlijn, Parijs en Den Haag, lijkt deze realiteit te ontkennen. Zij hebben zich vrijwillig onderworpen. Ze hebben hun eigen energie-infrastructuur vernietigd, hun industrie laten wegglijden en hun politieke onafhankelijkheid opgeofferd. Ze zijn vazallen geworden in een imperium dat hen enkel ziet als een markt voor Amerikaanse vloeibaar gas (LNG), een afzetgebied voor F-35 straaljagers en een bufferzone voor een conflict met Rusland.

De Golfoorlogen, de vernietiging van Libië, de destabilisatie van Syrië en de chaos in de Sahel regio in Afrika; het zijn allemaal resultaten van een NAVO dat fungeert als de militaire tak van het Amerikaanse "foreign policy establishment". **Waar de NAVO 'veiligheid' bracht, volgde steevast de val van de beschaving en de opkomst van extremisme.** De slachtoffers van dit beleid zijn niet de Amerikaanse beleidsmakers die in hun airconditioned kantoren in Washington de kaarten verplaatsen, maar de Europese burgers die de rekening betalen, en de bevolkingen in het Zuiden die de puinhopen ruimen.

De Mythe van de Amerikaanse Onoverwinnelijkheid

De fundamentele fout van het huidige westerse establishment is het geloof in de eigen mythes. Men gelooft dat sancties, diplomatieke isolatie en militaire provocaties een kernmacht als Rusland op de knieën kunnen dwingen. Men gelooft dat de Amerikaanse militaire machine, ondanks de blunders in Afghanistan en Irak, nog steeds de wereld kan dicteren.

De realiteit van 2026 is echter dat de VS een imperium zijn dat zijn krachten heeft overspannen. De interne verdeeldheid in de VS, de torenhoge staatsschuld, de afkalvende industriële basis en de culturele erosie maken het land kwetsbaar. De 'schurkenstaat' van Wall Street en de defensie-industrie probeert met een racewagen de berg af te razen om via externe conflicten de interne problemen te maskeren. Maar Rusland, gesteund door een groeiend blok van BRICS-landen die eveneens de willekeur van de Amerikaanse dollar en NAVO dominantie zat zijn, zal zich niet laten intimideren.

De waarschuwingen van Moskou vallen in dovemansoren in de Europese hoofdsteden. De Europese leiders, bang voor de eigen electorale ondergang of chantage vanuit Washington, blijven de escalatieladder beklimmen. Ze vergeten dat de geschiedenis niet eindigt bij het Verdrag van Washington van 1949. De geschiedenis is een kringloop van opkomst en val van imperia. Het Romeinse Rijk, het Britse Rijk, de Sovjet-Unie; allen dachten ze dat hun militaire en politieke structuren eeuwig waren, totdat de economische en strategische realiteit hen inhaalde.

Conclusie: Een Oproep tot Strategisch Realisme

De Noord-Atlantische Verdragsorganisatie is in zijn huidige vorm een gevaar voor de wereldvrede en een existentiële bedreiging voor het Europese continent. Het is een Trojaans paard dat niet is ontworpen om Europa te beschermen, maar om het te consumeren. De Amerikaanse militaire, politieke en economische invloed heeft zich een parasitair karakter aangemeten, gevoed door de zwakte en de verdeeldheid van de Europese lidstaten.

Zolang de Europese leiders niet bereid zijn om een eigen, onafhankelijke veiligheidsarchitectuur te creëren die gebaseerd is op wederzijds respect met alle burens, inclusief Rusland, zullen ze blijven dansen op het ritme van de Amerikaanse defensie industrie. De racewagen raast verder de berg af. De bocht naar Azië toont aan dat er geen rem meer is op de expansiedrift van het Pentagon en zijn aandeelhouders.

Het is tijd voor een Europees ontwaken. Landen als Bulgarije, en in toenemende mate andere natiestaten die de geopolitieke verschuivingen naar het Oosten en Zuiden inzien, moeten het voortouw nemen. Zij moeten de moed vinden om de illusie van de NAVO bescherming van zich af te schudden en te erkennen dat de enige echte verdediging van Europa niet ligt in de loop van een Amerikaans kanon, maar in diplomatie, economische zelfvoorziening en het respecteren van de veiligheidsbelangen van anderen.

Want als de NAVO doorgaat met het provoceren van een kernmacht die historisch gezien pas echt gevaarlijk wordt wanneer ze in het nauw wordt gedreven, dan zal de crash van de Amerikaanse racewagen niet alleen Wall Street en de defensie industrie meesleuren. Het zal heel Europa, en de rest van de wereld, in een afgrond storten die we ons niet kunnen veroorloven.

De keuze is aan Europa: blijven leven in de illusie van het Trojaanse paard, of de moed vinden om de poorten van de stad definitief te sluiten voor de imperiale ambities van een vervallen supermacht.

Filmbestand